ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **UNIMEX-INVEST, s. r. o.,** se sídlem Svojsíkova 1596/2, Ostrava, zastoupen JUDr. Jaromírem Hanušem, advokátem se sídlem Kosmova 961/20, Ostrava, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství,** se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 4. 2017, č. j. 22 Af 111/2014 - 63,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce žalobce JUDr. Jaromíra Hanuše, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 26. 3. 2014, č. j. 993759/14/3203-05401-809557 (dále také „rozhodnutí o zastavení řízení"), Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj, Územní pracoviště Ostrava III (dále jen „správce daně"), rozhodl podle § 106 odst. 1 písm. e) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném pro rozhodné období (dále jen „daňový řád") o zastavení řízení ve věci návrhu žalobce na povolení obnovy řízení.

[2] Rozhodnutím ze dne 1. 10. 2014, č. j. 25816/14/5000-14203-711217 (dále jen „rozhodnutí o odvolání“), žalovaný zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil rozhodnutí o zastavení řízení.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí o odvolání žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, který ji zamítl rozsudkem ze dne 21. 9. 2016, č. j. 22 Af 111/2014 - 41.

[4] Citovaný rozsudek č. j. 22 Af 111/2014 - 41 byl ke kasační stížnosti žalobce zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 7 Afs 268/2016 - 49.

[5] Krajský soud následně (po vrácení věci Nejvyšším správním soudem) žalobu opět zamítl, a to rozsudkem ze dne 12. 4. 2017, č. j. 22 Af 111/2014 - 63. K podání žalobce ze dne 29. 5. 2013 soud uvedl, že z tohoto podání bylo určitelné, z jakého důvodu žalobce žádá obnovu řízení, a stejně tak, jakého časového úseku se podání týká. Z předmětného podání bylo rovněž možno dovodit, že subjektivní lhůta k podání návrhu na obnovu řízení začala běžet v květnu roku 2013. Podání už ovšem neidentifikovalo konkrétní daňová řízení, jejichž obnovu žalobce požadoval. Podání totiž obsahovalo dvě vzájemně si odporující tvrzení, když v jeho prvním odstavci žalobce požadoval, aby byla obnovena řízení, která měla původ ve vymazání jednatele žalobce z obchodního rejstříku, a v posledním odstavci navrhoval obnovit veškerá daňová řízení podle § 117 daňového řádu. Obnova řízení se ovšem může týkat i dílčích či procesních rozhodnutí, a proto nelze odkaz na § 117 daňového řádu, který hovoří o řízeních ukončených pravomocným rozhodnutím, považovat za dostatečně určité vymezení řízení, jejichž obnovu žalobce navrhoval. Výzva k odstranění vad podání byla proto zákonná a správce daně po uplynutí lhůty v ní stanovené správně hleděl na podání žalobce, jako by nikdy nebylo učiněno. Požadavek žalobce, aby správce daně sám vyhledal svá pravomocná rozhodnutí spadající do označeného časového úseku, odporuje dispoziční povaze řízení o povolení obnovy zahajovaného na návrh. Následné podání žalobce ze dne 26. 2. 2014 tedy krajský soud ve shodě s žalovaným neposoudil jako doplnění prvního návrhu, nýbrž jako nový – avšak již opožděný – návrh na povolení obnovy řízení. Šestiměsíční subjektivní lhůta k podání návrhu na obnovu řízení dle § 118 odst. 2 daňového řádu totiž uplynula nejpozději v listopadu roku 2013. Krajský soud v závěru rozsudku uvedl, že návrhu žalobce na výslech dvou svědků nevyhověl proto, že jím měly být prokazovány skutečnosti vybočující z předmětu tohoto řízení.

III.

[6] Proti citovanému rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, jíž se domáhal jeho zrušení a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení. Uznal, že předmětem obnovy mohou být i dílčí řízení, avšak v seznamu, který byl přílohou sdělení žalovaného ze dne 11. 2. 2014, byly kromě rozhodnutí, která výslovně zmínil v doplnění návrhu ze dne 26. 2. 2014, uvedeny pouze výzvy k odstranění vad podání a další rozhodnutí procesní povahy, která ze své povahy nemohou daňové řízení ukončit. Krajský soud měl touto listinou provést dokazování a blíže se jí zabývat. Jelikož tak neučinil, zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.

Stěžovatel dále dovozoval, že pokud správce daně nevydal v označeném období jiná rozhodnutí, která mohou být předmětem obnovy, než ta, která specifikoval v doplnění návrhu ze dne 26. 2. 2014, nelze odkaz stěžovatele na § 117 daňového řádu v prvním podání považovat za nedostačující identifikaci řízení, jichž se návrh na obnovu týká. Návrh ze dne 29. 5. 2013 proto nebyl neurčitý ani neprojednatelný a výzva k odstranění vad tohoto podání byla nezákonná. Stěžovatel v kasační stížnosti také zdůraznil, že krajský soud v rámci druhého rozsudku rozhodl odlišně od svého prvního rozsudku a nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu. Z těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

IV.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti nejprve podrobně shrnul dosavadní průběh řízení a navrhl kasační stížnost zamítnout. Zdůraznil, že stěžovatel ani v jednom ze svých návrhů nesplnil povinnost uvést, kdy přesně se dozvěděl o důvodech obnovy řízení, pouze neurčitě odkázal na údaje obsažené v obchodním rejstříku a daňový spis. Žalovaný není oprávněn posuzovat důvody, které v roce 2010 vedly k výmazu jednatele stěžovatele z obchodního rejstříku, údaji tam evidovanými je však až do jejich změny vázán a povinnost prokázat nesoulad údajů zapsaných v obchodním rejstříku se skutečností případně stíhá stěžovatele. Podání stěžovatele ze dne 26. 2. 2014 tedy nebylo možné posoudit jako doplnění neúčinného návrhu ze dne 29. 5. 2013, nýbrž šlo o nový návrh, který byl podán po uplynutí šestiměsíční subjektivní lhůty.

V.

[8] Stěžovatel v rámci své repliky k vyjádření žalovaného sdělil, že žalovaný setrval na důvodech, pro které zamítl odvolání stěžovatele, avšak nevyjádřil se ke skutečnosti, že předchozí rozsudek krajského soudu byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 7 Afs 268/2016 - 49, ani k tvrzení stěžovatele, že v uvedené časové ose nebyla se stěžovatelem vedena žádná další daňová řízení než ta, která stěžovatel označil ve svém doplnění návrhu na povolení obnovy řízení. Stěžovatel proto setrval na podané kasační stížnosti.

VI.

[9] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Z obsahu správního spisu plyne, že správce daně dne 30. 5. 2013 pod č. j. 1845960/13 zaevidoval podání stěžovatele ze dne 29. 5. 2013 nazvané „podnět k zahájení obnovy řízení“. V tomto podání stěžovatel uvedl, že od května roku 2010 až doposud s ním byla vedena řada daňových řízení, která měla původ v nezákonném vymazání jednatele stěžovatele (Petr Nevlud) z obchodního rejstříku. Na základě

rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě byl Petr Nevlud opět zapsán do obchodního rejstříku jako jednatel stěžovatele, a to se zpětnou účinností. Z tohoto důvodu stěžovatel navrhl, aby správce daně „*obnovil veškerá daňová řízení, a to podle ustanovení § 117 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád*“. Správce daně následně vydal výzvu k odstranění vad podání ze dne 12. 6. 2013, č. j. 1939176/13/3203-05400-803417, ve které sdělil, že z podání není zřejmé, která konkrétní daňová řízení chce stěžovatel obnovit. Podáním ze dne 19. 6. 2013 stěžovatel vyjádřil nesouhlas s vydáním výzvy k odstranění vad podání a označil ji za šikanózní. Správce daně by podle něj měl vědět, která daňová řízení v označeném období vedl. Stěžovatel naopak o těchto řízeních nemá přehled, neboť správce daně v tomto období odmítal jednat s jeho jednatelem i se zmocněnci. Správce daně následně stěžovatele vyrozuměním ze dne 1. 7. 2013, č. j. 2032671/13/3203-05400-803417, informoval, že dospěl k závěru, že vytýkané vady neodstranil, a jeho podání se tudíž stalo neúčinným (§ 74 odst. 3 daňového řádu).

[12] Stěžovatel v reakci na vyrozumění o neúčinnosti podání uplatnil proti postupu správce stížnost podle § 261 daňového řádu, která byla správcem daně posouzena jako nedůvodná (vyrozumění č. j. 2555244/13/3203-05400-803417). Žalovaný shledal žádost stěžovatele o prošetření způsobu vyřízení stížnosti částečně důvodnou a uložil správci daně nápravná opatření (č. j. 31551/13/5000-14507-711327).

[13] Správce daně následně shledal stížnost opětovně nedůvodnou (viz sdělení ze dne 11. 2. 2014, č. j. 526251/14/3203-20300-806170). Konstatoval, že v rozhodném období jednal se zástupci stěžovatele v rozsahu jejich oprávnění a umožňoval jim nahlížet do daňového spisu. Stěžovateli tedy muselo být vedení daňových řízení v tomto období známo. Přílohou tohoto sdělení byl přehled správcem daně vydaných rozhodnutí týkajících se daňových povinností stěžovatele v předmětném období včetně osob, jimž byla tato rozhodnutí doručována. Žádost stěžovatele o prošetření způsobu vyřízení stížnosti žalovaný vyhodnotil jako nedůvodnou (vyrozumění č. j. 10975/14/5000-14505-703064).

[14] Dne 26. 2. 2014 bylo správci daně doručeno podání stěžovatele nazvané „doplnění podnětu k zahájení obnovy řízení“ (č. j. 700643/14), ve kterém uvedl, že veškerá daňová řízení uvedená v příloze sdělení správce daně ze dne 11. 2. 2014 jsou zmatečná. Dále stěžovatel sdělil, že rozhodnutí správce daně č. j. 90042/10/390911806486 (rozhodnutí o odvolání proti doměření daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2005), č. j. 90106/10/390911806486 (rozhodnutí o odvolání proti doměření daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2006), č. j. 93052/10/390911806486, č. j. 120612/10/390911806486 (platební výměry na daňové penále za prodlení úhrady daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2005), a č. j. 120608/10/390911806486 (platební výměr na úrok z prodlení úhrady daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2006) nejsou účinná a nikdy nenabyla právní moci, neboť nebyla řádně doručena. Dále stěžovatel sdělil, že navrhuje, aby byla obnovena „*řízení ve věci doměření daní z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2005 a 2006, včetně daňového penále, řízení o uložení pokuty za opožděné tvrzení daně za rok 2010 a za rok 2011 a případná související řízení o úroku z prodlení*“.

[15] Správce daně následně vydal rozhodnutí o zastavení řízení, kterým z důvodu uplynutí lhůt dle § 118 odst. 1 a 2 daňového řádu zastavil řízení ve věci návrhu na obnovu

řízení ukončených pěti výše identifikovanými rozhodnutími správce daně (tj. daňové řízení ve věci daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období let 2005 a 2006 a souvisejícího příslušenství). Žalovaný poté zamítl odvolání stěžovatele proti rozhodnutí o zastavení řízení. Ztotožnil se se závěrem správce daně, že návrh na povolení obnovy řízení ze dne 26. 2 2014 byl novým návrhem, nikoliv doplněním předchozího návrhu ze dne 29. 5. 2013. V době podání tohoto nového návrhu však již uplynuly lhůty k jeho uplatnění.

[16] Rozhodnutí o odvolání napadl stěžovatel žalobou, kterou krajský soud zamítl rozsudkem ze dne 21. 9. 2016, č. j. 22 Af 111/2014 - 41. Tento rozsudek byl ke kasační stížnosti stěžovatele zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 7 Afs 268/2016 - 49. Krajský soud následně žalobu stěžovatele opětovně zamítl, a to rozsudkem napadeným nyní podanou kasační stížností.

[17] Jelikož se jedná o opakovanou kasační stížnost v dané věci, vážil Nejvyšší správní soud nejprve její přípustnost z hlediska § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[18] Ze zákazu opakované kasační stížnosti judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu dovodila nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. také další výjimky, jejichž respektování znamená dodržení smyslu a účelu rozhodování Nejvyššího správního soudu. Dospěla k závěru, že toto ustanovení nelze vztáhnout zejména na případy, kdy Nejvyšší správní soud vytýká nižšímu správnímu soudu procesní pochybení nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Citované ustanovení tedy limituje přípustnost kasační stížnosti ve vztahu k otázkám již dříve v téže věci Nejvyšším správním soudem závazně posouzeným a námitkám, které účastník řízení ve své první kasační stížnosti neuplatnil, ačkoliv je uplatnit mohl (v podrobnostech viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165, č. 2365/2011 Sb. NSS).

[19] V nyní projednávané věci stěžovatel obecně namítá, že krajský soud se neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, a nadto se jedná o případ, kdy bylo předchozí rozhodnutí krajského soudu zrušeno výlučně z důvodu nedostatečného vypořádání žalobních námitek a předmětu řízení. Krajský soud vytýkané nedostatky v novém rozhodnutí napravil a námitky stěžovatele brojí právě proti tomuto doplněnému odůvodnění. Ve světle výše citované právní úpravy a judikatury je tedy kasační stížnost přípustná.

[20] Zdejší soud se nejprve zabýval námitkou stěžovatele, že krajský soud nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu, a neshledal ji důvodnou.

[21] Nejvyšší správní soud v původním rozsudku krajskému soudu vytkl, že se explicitně nezabýval podstatou žalobní argumentace, která mířila do vydání výzvy k odstranění vad podání ohledně stěžovatelova návrhu na obnovu řízení ze dne 29. 5. 2013.

Dále zdejší soud upozornil na to, že tvrzení krajského soudu o uplynutí objektivní tříleté lhůty nebylo lze vztáhnout ke všem řízením, o kterých bylo správními orgány rozhodnuto. Nejvyšší správní soud proto krajský soud zavázal k tomu, aby řádně vypořádal všechny uplatněné žalobní námitky, a pokud dojde k závěru, že žalobu je třeba zamítnout z důvodu uplynutí subjektivních či objektivních lhůt, řádně to odůvodní. Tento závazný právní názor krajský soud bez dalšího respektoval, když se podrobně věnoval tomu, zda správce daně postupoval správně, když stran stěžovatelova podání ze dne 29. 5. 2013 vydal výzvu k odstranění vad podání. Svůj závěr, že bylo namístě danou výzvu vydat, pak krajský soud podrobně a přezkoumatelně odůvodnil. Na základě závěrů týkajících se stěžovatelova podání ze dne 29. 5. 2013 pak krajský soud s náležitým odůvodněním dospěl k tomu, že dne 26. 2. 2014, kdy stěžovatel podal druhý návrh na povolení obnovy řízení, již uplynula subjektivní šestiměsíční lhůta dle § 118 odst. 2 daňového řádu. Krajský soud tedy odstranil jemu vytýkané nedostatky odůvodnění při plném respektování názoru zdejšího soudu. Krajskému soudu nelze vytknout ani to, že změnil svoji argumentaci. Krajský soud vyšel ze závazného právního názoru zdejšího soudu vyjádřeného ve zrušujícím rozsudku ze dne 12. 1. 2017, č. j. 7 Afs 268/2016 - 49. K takovému postupu jej ostatně explicitně zavazuje zákon (viz § 110 odst. 4 s. ř. s.).

[22] Nejvyšší správní soud nesdílí ani názor stěžovatele, že neprovedení dokazování sdělením žalovaného ze dne 11. 2. 2014 (respektive jeho přílohou) zakládá nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů. Stěžovatel tuto listinu jako důkaz v řízení před krajským soudem výslovně nenavrhoval, nejedná se tedy o opomenutý důkaz. Tato listina je součástí správního spisu, z něhož krajský soud při zjišťování skutkového stavu vycházel jako z celku, její obsah mu byl tudíž znám. Seznam rozhodnutí, která správce daně vydal v době, kdy stěžovatel neměl v obchodním rejstříku zapsaného jednatele, zároveň není pro posouzení této věci rozhodující. Jádrem sporu je totiž hodnocení podání stěžovatele ze dne 29. 5. 2013, respektive otázka, zda se jednalo o projednatelný návrh, či zda šlo o podání (v důsledku nevyhovění výzvě k odstranění vad) neúčinné. Na tom je potom závislý i charakter podání ze dne 26. 2. 2014, které lze posuzovat buď jako doplnění prvního návrhu, či jako nový, samostatný návrh, a rovněž úvaha o marném uplynutí či zachování subjektivní lhůty pro podání návrhu na povolení obnovy řízení.

[23] Podle § 117 odst. 1 daňového řádu lze řízení ukončené pravomocným rozhodnutím správce daně obnovit na návrh příjemce rozhodnutí z důvodů uvedených v písm. a) – d) tohoto ustanovení. Jako každé jiné podání musí i návrh na povolení obnovy řízení splňovat náležitosti podle § 70 odst. 3 daňového řádu, tedy musí z něj být zřejmé, kdo jej činí, čeho se týká a co se navrhuje. Pokud má návrh na obnovu řízení vady, pro které není způsobilý k projednání, nebo vady, pro které nemůže mít předpokládané účinky pro správu daní, vyzve správce daně navrhovatele, aby označené vady ve stanovené lhůtě odstranil (§ 74 odst. 1 daňového řádu). V rozsudku ze dne 15. 5. 2014, č. j. 9 Afs 24/2013 - 31, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*vada dle § 74 odst. 1 daňového řádu v podobě nesrozumitelnosti či nejednoznačnosti podání může pramenit i z velmi zásadních a na první pohled i laikovi patrných hlubokých rozporů mezi označením podání a jeho obsahem, k čemuž však zpravidla budou muset přistoupit i další okolnosti přisvědčující této nesrozumitelnosti nebo nejednoznačnosti. Podstatné je, aby vznikaly objektivní a zásadní pochyby o vyznění*

podání jako celku bránící jeho projednání. Zda jsou zmíněné pochyby dány, je vždy třeba pečlivě vážit s ohledem na konkrétní okolnosti věci.“ Pokud nebudou vady návrhu ve stanovené lhůtě odstraněny, stává se návrh po uplynutí této lhůty neúčinným (§ 74 odst. 3 daňového řádu). O této skutečnosti správce daně podatele vyrozumí; toto vyrozumění však není rozhodnutím podle § 65 s. ř. s., neúčinnost podání nastává přímo ze zákona.

[24] Je tedy nutné posoudit, zda představoval návrh na povolení obnovy řízení ze dne 29. 5. 2013 jednoznačné a srozumitelné podání. V úvodu tohoto návrhu stěžovatel uvedl, že s ním „*byla od května 2010 dosud vedena řada daňových řízení, která měla svůj původ ve vymazání (nezákonném) jednatele pana Petra Nevluda z obchodního rejstříku.*“ V závěru podání pak požadoval, aby správce daně „*obnovil veškerá daňová řízení, a to podle ustanovení § 117 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád.*“

[25] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že takto formulované podání jednoznačně nespecifikuje, čeho se stěžovatel domáhá, tedy jaká řízení navrhuje obnovit. Jak žalovaný správně uvedl ve svém rozhodnutí, takto formulovaný návrh na povolení obnovy řízení připouští alespoň dva možné výklady – buď se stěžovatel domáhal obnovení všech řízení vedených s ním od května roku 2010, nebo pouze těch, která souvisela s vymazáním údaje o jeho jednateli z obchodního rejstříku. Ve druhém případě to však měl být stěžovatel, kdo rozhodl, jaká řízení mohla být touto událostí ovlivněna; v žádném případě nemohl přenášet odpovědnost za tuto úvahu na správní orgány. Z návrhu rovněž není zřejmé, zda stěžovatel navrhuje obnovu pouze pravomocně skončených řízení, nebo i těch, která doposud probíhají (což sice daňový řád neumožňuje, ovšem i o takovém návrhu by byl správce daně povinen rozhodnout), přičemž pouhý odkaz na § 117 odst. 1 daňového řádu tuto otázku vyjasnit nemůže. Za takové situace je zcela pochopitelné, že správce daně považoval za nutné si obsah podání ze dne 29. 5. 2013 vyjasnit prostřednictvím výzvy dle § 74 odst. 1 daňového řádu. Stěžovatel na tuto výzvu sice reagoval, ovšem způsobem, který ke zpřehlednění situace nikterak nepřispěl. Uplynutím lhůty stanovené ve výzvě k odstranění vad podání tak byly podmínky pro nastoupení neúčinnosti návrhu ze dne 29. 5. 2013 splněny.

[26] Neobstojí ani argument, že stěžovatel v podání ze dne 26. 2. 2014 uvedl jen taková rozhodnutí obsažená v seznamu vyhotoveném žalovaným, která byla způsobilá obnovy. Z rozhodnutí, v jejichž případě přichází obnova řízení bez pochyb v úvahu, toto podání nezmiňuje platební výměr na úrok z prodlení – daň darovací č. j. 115475/13-3203-244-802414, platební výměr na daň z nemovitostí č. j. 1876189/13-3203-244-807038, platební výměr za pokutu č. j. 152472/12/390911809450, rozhodnutí o zastavení řízení č. j. 55535/12/390911806486, a rozhodnutí o odvolání č. j. 80859/11/390911806486, přičemž tato rozhodnutí nelze přiřadit ani k „*řízením ve věci doměření daní z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2005 a 2006, včetně daňového penále, řízením o uložení pokuty za opožděné tvrzení daně za rok 2010 a za rok 2011, ani případným souvisejícím řízením o úroku z prodlení*“, jež stěžovatel v podání ze dne 26. 2. 2014 obecně zmínil. Žalovaný tak správně konstatoval, že stěžovatel ve druhém ze svých podání neuvedl všechna řízení, která s ním byla od května 2010 vedena, což jen potvrdilo pochybnosti, jež správce daně pojal ve vztahu k obsahu prvního návrhu.

[27] Jelikož nebyl návrh na povolení obnovy ze dne 29. 5. 2013 dostatečně určitý a stěžovatel ve stanovené lhůtě adekvátně nevyhověl výzvě k odstranění vad, stal se tento návrh na základě § 74 odst. 3 daňového řádu neúčinným. K uvedenému dni proto vůbec nedošlo k zahájení řízení o povolení obnovy a správní orgány podání stěžovatele ze dne 26. 2. 2014 správně vyhodnotily jako nový návrh na povolení obnovy řízení.

[28] Podle § 118 odst. 2 daňového řádu musí být návrh na povolení obnovy řízení podán do šesti měsíců ode dne, kdy se navrhovatel dozvěděl o důvodech obnovy řízení. Jelikož stěžovatel spatřoval důvod pro povolení obnovy řízení v nezákonném vymazání údajů o svém jednateli z obchodního rejstříku, lze za den určující počátek běhu lhůty pro podání návrhu považovat den, kdy byl jednatel stěžovatele do obchodního rejstříku opět zapsán, tedy 3. 5. 2013. S ohledem na § 33 odst. 1 daňového řádu počala šestiměsíční lhůta běžet následujícího dne a skončila dne 4. 11. 2013 (viz § 33 odst. 4 daňového řádu). Závěr krajského soudu, že návrh na povolení obnovy ze dne 26. 2. 2014 byl podán opožděně, je proto správný.

[29] Podle § 6 odst. 2 daňového řádu „*osoby zúčastněné na správě daní a správce daně vzájemně spolupracují.*“ Jedním z projevů této zásady je povinnost stěžovatele reagovat na výzvy správce daně tak, aby bylo dosaženo cíle správy daní. V projednávaném případě však stěžovatel tuto svou povinnost nesplnil, a proto nemůže být v řízení úspěšný.

[30] Závěrem zdejší soud uvádí, že o další části stěžovatelova návrhu na povolení obnovy řízení ze dne 26. 2. 2014 (týkajícímu se platebních výměrů na pokutu za opožděné tvrzení daně) bylo správními orgány rozhodnuto samostatnými rozhodnutími. Kasační stížnost stěžovatele směřující proti zamítavému rozsudku Krajského soudu v Ostravě ve věci pokut za opožděné tvrzení daně zdejší soud zamítl rozsudkem ze dne 6. 9. 2017, č. j. 6 Afs 170/2017 - 41. Se závěry tohoto rozsudku řešícího totožnou právní otázku ve vztahu k totožným účastníkům se nyní rozhodující senát bez dalšího ztotožňuje, pročež je v nyní projednávané věci plně převzal. Jak ostatně uvedl zdejší soud např. v rozsudku ze dne 22. 6. 2016, č. j. 4 As 67/2016 - 53, „*Jestliže má Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 12 s. ř. s. zajišťovat jednotu rozhodování v oblasti správního soudnictví, musí rozhodovat jednotně i on sám. Pokud tedy zde existuje rozhodnutí týkající se týchž účastníků a řešící stejnou právní otázku, je na místě, aby se Nejvyšší správní soud závěry uvedenými v takovém rozhodnutí sám řídil.*“ Obdobně srov. rozsudky zdejšího soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 9 As 18/2016 - 46, ze dne 22. 3. 2017, č. j. 3 Afs 63/2016 - 36 atp. Ani tvrzení uvedená v replice nemohou na výše uvedených závěrech nic změnit.

[31] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine*).

[32] Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

[33] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů

řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

[34] Nejvyšší správní soud současně rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku za kasační stížnost. Jak již bylo výše uvedeno, předmětná věc je před Nejvyšším správním soudem projednávaná podruhé, neboť první rozsudek krajského soudu zdejší soud zrušil. Stěžovatel pak zaplatil na účet Nejvyššího správního soudu soudní poplatek, jak v pořadí prvním řízení, vedeném pod sp. zn. 7 Afs 268/2016, tak v aktuálním řízení vedeném pod sp. zn. 7 Afs 175/2017. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 10 Afs 186/2014 - 60 „[ú]*častník řízení podávající ve své věci opakovaně kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu vydanému poté, kdy bylo předcházející rozhodnutí ke kasační stížnosti téhož účastníka Nejvyšším správním soudem zrušeno, již není povinen soudní poplatek za tuto další kasační stížnost platit, pokud ve věci již jednou tento poplatek zaplatil (§ 6a odst. 5 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích*)." Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti vedené Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 7 Afs 185/2017 zaplatil soudní poplatek ve výši 5 000 Kč, ačkoliv k jeho platbě povinen nebyl (Nejvyšší správní soud jej také ke splnění poplatkové povinnosti nevyzýval). Má proto právo na jeho vrácení podle § 10 odst. 1, věty prvé, zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. září 2017

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu